

KAPITOLA DRUHÁ

Nová záhada

Kale doběhl k oknu.

„To jsou mí rodiče a sestra,“ řekl s úlevou v hlase. „Určitě mají zprávy o požáru. Jdeme!“

Schoval Rídela pod košili a čtyři kamarádi vyběhli ven velkou dřevěnou hradní bránou, aby uvítali ty, co právě dorazili. O chvíli později už Kudo a Karma, draci Kalových rodičů, přistáli na zemi, následováni Pinkou, dračicí sestry Nerey.

Kalův otec nevypadal moc dobře. Obličej měl umouněný a šaty od sazí a bez přestání kašlal, zatímco slézal z draka a poplácal ho, aby se vydal do stájí. Kalova matka seskočila z Karmy a přispěchala otci na pomoc.

„Tati, jsi v pořádku? Co se stalo?“ volal Kale. Kalův otec se na něj podíval s obavami.

„Ohromný požár!“ odvětil nakonec. „Zimovištní jeskyně jsou rozpálené jako kamna a pořád ještě nevíme jak, ale oheň se rozšířil až na Wickenburgův hrad. Naštěstí se nám ho podařilo uhasit.“ Znovu se rozkašlal.

„Jsou zranění?“ zeptala se Maja.

„Vypadá to, že ne,“ odpověděla Kalova matka. „Jeskyně byly zavřené pro veřejnost a – naštěstí – Wickenburg a Murda nebyli na hradě, když požár začal.“

„A Kuriel?“ dotazoval se Kale znepokojeně. „Zašli jste za ním do kobky?“

Kalův otec ihned neodpověděl. S obavami se podíval na svou ženu. Poté sklopil zrak k zemi a zavrtěl hlavou.

„Kuriel zmizel,“ řekl nakonec. „Hledali jsme ho ve všech kobkách, ale nebyl tam. Nikdo nedokáže vysvětlit, jak se mu podařilo uniknout.“

Kale si s přáteli vyměnil pohledy.

„Kuriel utekl? To je nemožné!“ Kale věděl moc dobře, že starý léčitel byl velmi zesláblý

a nemocný a že měl na kotnících pouta, která mu znemožňovala pohyb. Kromě toho brána jeho cely byla zamčená.

„A co ke Kurielovu zmizení řekl Wickenburg?“ zeptal se Kale.

„Ten to taky nedokáže vysvětlit. Pronesl, že poslední, kdo viděl Kuriela, byl Murda. S ním jsme ale nemohli mluvit, protože se zatím nevrátil na hrad. Doufáme, že až dorazí, objasní nám to,“ řekl pan Karmona. „Teď mě omluvte, musím se umýt a trochu si odpočinout.“

Pan Karmona udělal pár kroků a zavrával. Nerea mu rychle přispěchala na pomoc a nechala ho, aby se o ni opřel a položil svou paži okolo jejích ramen. Oba dva prošli kolem dětí, vstoupili do hradu a zmizeli jim z očí.

„A vy – kam jdete?“ zeptala se paní Karmonová, než odešla za svým mužem. „Nepřeji si, abyste slídili na Wickenburgově hradu. Oheň už je pod kontrolou, ale je tam velmi mnoho lidí, kteří dávají všechno do pořádku.“

„Neboj se, mami,“ uklidňoval ji Kale. „Slibujeme ti, že se ani nepřiblížíme. Říkali jsme si, že se vydáme do Tulského parku na piknik. Nebo chceš, abych zůstal?“ Kale se bál o svého otce. Věděl, že rodina je na prvním místě.

„Ne, děkuji, není potřeba, otec bude v pořádku, jen si musí odpočinout,“ řekla paní Karmonová, „ale vrať se brzo prosím. Chci, abychom povečeřeli všichni spolu.“

„Platí,“ odpověděl Kale. „Vrátím se před setměním.“

Kalova matka se s dětmi rozloučila a Kale, Maja, Kasi a Arko vyrazili do stájí pro draky. Když si byli jistí, že je nikdo neslyší, překřikovali jeden druhého.

„Kuriel zmizel!“ zvolala Maja.

„Tohle je vážně divné!“ přidal se Kasi. „Jak mohl utéct, když byl spoutaný? Hele, mně se zdá, že Kuriel není tak nevinný, jak jsme si mysleli. Vzpomeňte si na toho zahaleného muže, kterého jsme viděli v jeskyních. Já si myslím,

že to byl on! Myslím, že Kuriel nás vlákal do pasti.“

„Jo,“ přitakal Arko. „Kasi má pravdu. Kuriel je tím katem a vylákal nás do jeskyní, aby nás dostal do pasti a zba-
vil se nás, protože toho už víme příliš.“

Kale neřekl nic. Jeho přátelé měli pádné důvody, aby Kuriela podezřívali, ale on ho viděl v kobce, on se mu podíval do očí, když mu stařec přísahal, že to není on, kdo kácí stromy, a Kale mu věřil. Byl přesvědčený, že léčitel mu nelhal, a odmítal přijmout skutečnost, že on byl tím viníkem. To nemůže být pravda. Musí tu být jiné vysvětlení. Ale – jaké? Jak by tak slabý muž mohl uniknout z kobky, aniž by si ho někdo všiml? A to nejneuvěřitelnější ze všeho – pokud to byl on, koho viděli v zimovišti, kde by asi tak vzal draka, který ho doprovázel? Kuriel byl jediným obyvatelem